

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3411/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Сурдулица, кога заступа пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 880/19 од 15.01.2020. године, у седници већа од 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 880/19 од 15.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Врању Гж 880/19 од 15.01.2020. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог, а пресуда Основног суда у Сурдулици П 712/2018 од 13.12.2018. године потврђује.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати 15.800,00 динара у року од 15 дана по пријему судске одлуке под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 712/2018 од 13.12.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име стицања без основа у периоду од 01. децембра 2008. до 30. јуна 2009. године исплати 1.000,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом на тај износ од дана пресуђења до исплате у року од 15 дана по пријему пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 93.800,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде са законском затезном каматом обрачунатом на тај износ почев од дана извршности одлуке о трошковима до дана исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 880/19 од 15.01.2020. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца. Преиначена је и одлука о трошковима спора на тај начин што је тужилац обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати 73.900,00 динара, а тужилац је обавезан и

да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати 15.800,00 динара све у року од осам дана по пријему пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетној дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености и основаности изјављене ревизије на основу чл. 404 и 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да су испуњени законски услови да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, као и да је ревизија основана.

Одредбом члана 404. ЗПП је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. О дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају предмет потраживања је новчани износ за који тужилац сматра да је неосновано наплаћен од туженог јер је тужени био дужан да цене комуналних услуга врати на претходни период, а што он није урадио, па је у том периоду од тужиоца наплатио више утужени износ него што је по важећем ценовнику имао право. Првостепени суд је такав захтев усвојио нашавши да је он основан према доказима који су изведени, док је другостепени суд првостепену пресуду преиначио и тужбени захтев одбио сматрајући да тужилац није доказао битне чињенице на основу којих би произашла основаност његовог захтева.

Својом одлуком другостепени суд је одступио од устаљене судске праксе у овој врсти спорова код које је основно да уколико првостепени суд у спору мале вредности на основу утврђеног чињеничног стања нађе да је захтев основан, другостепени суд не може да измени чињенично стање у том смислу да заузме супротно становиште односно да потраживање није доказано. Осим тога, у конкретном случају није правилно примењено ни материјално право, па су све то разлози због којих је овај суд одлучио као у ставу првом изреке.

У поступку је утврђено да је тужени као јавно предузеће које пружа комуналне услуге корисницима сачинило предлог ценовника за коришћење воде, канализације и изношења смећа 12.09.2008. године те да се Општинско веће општине Сурдулица закључком од 19.11.2008. године сагласило да тужени повећа цене својих услуга за 30% у односу на постојеће цене. Решењем инспектора Министарства трговине и услуга, Сектора тржишне инспекције, Одељења у Врању од 17.07.2009. године наложено је туженом да цене комуналних производа и комуналних услуга врати на претходни ниво, односно ниво цена по ценовнику од 12.09.2006. године на коју је дала сагласност СО Сурдулица решењем од 16.10.2006. године, а који је био у примени од 01.10.2006. године. Тужени је против решења инспектора изјавио жалбу другостепеном органу која је одбијена решењем од 01.09.2009. године, а потом је тужени поднео тужбу Управном суду која је одбијена пресудом од 24.03.2011. године. Тужилац је тврдио да тужени није у свему поступио према решењу инспекције и да цене није адекватно вратио на претходни ниво већ да му је у спорном периоду наплатио више 1.000,00 динара које потражује по основу стицања без основа. Током поступка је обављено вештачење којим је утврђено да је тужилац у спорном периоду платио све рачуне туженом за пружене комуналне услуге а да је платио више за најмање 1.000,00

динара при чему тачан износ није утврђиван с обзиром на износ потраживања односно да је оно мање од стварног износа који је претплаћен. Као што је наведено код таквог чињеничног стања првостепени суд је захтев усвојио, док је другостепени суд нашао да је исти неоснован, па је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио.

Основано тужилац у ревизији наводи да је одлука другостепеног суда заснована на погрешној примени материјалног права. Одредбом члана 321. став 4. ЗОО је прописано ако дужник повремених давања као што су закупнине и друга потраживања која се повремено обрачунавају као што су она која настају утрошком електричне енергије или воде или употребом телефона има признаницу да је исплатио доцније од доспелог потраживања претпоставља се да је исплатио и она која су раније доспела. Полазећи од ове одредбе закона, као и обављеног вештачења произилази да је тужилац у спорном периоду платио обавезе туженом као пружаоцу комуналних услуга. Обављеним вештачењем је утврђено да због неадекватног спровођења одлуке надлежне инспекције о враћању цена на претходни период од тужиоца је у наведеном периоду наплаћено најмање 1.000,00 динара више него што је било потребно. Код таквог чињеничног стања произилази да је на страни туженог дошло до стицања без основа у смислу члана 210. ЗОО, па постоји обавеза враћања тога што је неосновано примио.

Због свега тога је и преиначена другостепена одлука, одбијена жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда сходно одредби члана 416. став 1. ЗПП.

Тужилац је успео у поступку по ревизији а трошкове тог поступка је определио на износ од 12.000,00 динара за писање ревизије по АТ и 3.800,00 динара на име таксе, па му овај суд по том основу досуђује 15.800,00 динара као стварне и нужне трошкове на основу члана 153. став 1. и члана 154. ЗПП.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић